

працівників в організовану групу чи злочинну організацію. URL: <http://dspace.oduvs.edu.ua/bitstream/123456789/203/1/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D1%84%D0%B5%D1%80%D0%B5%D0%BD%D1%86%D0%B8%D1%8F.pdf>

3. Грібов , М. і Козаченко , О. 2019. Міжнародний досвід правового регулювання негласного співробітництва. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 112, 3 (Груд 2019), 83-97. DOI:<https://doi.org/10.33270/01191123.83>.

Тімшин Р.С.

здобувач вищої освіти 4-го курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Кисельов А.О.

кандидат юридичних наук, доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності ФПФПКП Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРИНЦИПІВ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Залучення осіб до конфіденційного співробітництва з оперативним підрозділом може здійснюватися лише з метою оперативно-розшукової діяльності, а саме для пошуку та фіксації фактичних даних про злочинну діяльність окремих осіб і груп, припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, отримання значущої інформації в інтересах громадської безпеки, суспільства і держави. За визначенням законодавця, залучення цих осіб до взаємодії з оперативним підрозділом є індивідуальним і може носити тривалий або одноразовий характер для виконання окремих визначених завдань ОРД.

Принципи оперативно-розшукової діяльності формуються в результаті розшукової практики і формулюються в оперативно-розшуковій теорії, знаходять відображення, як правило, в нормах оперативно-розшукового законодавства. Поділяємо думку про те, що принципи оперативно-розшукової діяльності визначають її державно-правовий характер, юридичну природу та легітимність як самостійного виду правоохоронної діяльності [1]. Вони сприяють дотриманню прав і свобод особи в оперативно-розшуковій діяльності, створюють умови для формування концепції всієї її системи, забезпечуючи вдосконалення різних напрямків такої роботи.

Зазначене корелюється з нормами Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», у якому, у пункті 14 статті 8 оперативним підрозділам, для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, надається право використовувати конфіденційне співробітництво згідно з положеннями статті

275 Кримінального процесуального кодексу України [2].

Під час під час конфіденційного співробітництва принципами, на яких ґрунтується діяльність оперативних підрозділів, є: верховенство права під час встановлення та використання конфіденційного співробітництва; законність конфіденційного співробітництва; дотримання прав і свобод людини при конфіденційному співробітництві; професійності оперативного працівника; добровільності конфіденційного співробітництва; конспірації конфіденційного співробітництва; юридичного оформлення конфіденційного співробітництва; придатності конфіденційного співробітника; можливості залучення осіб до конфіденційного співробітництва; збереження індивідуальності конфіденційного співробітника – іноземця; збереження конфіденційності відомостей, отриманих посадовими особами оперативних підрозділів під час конфіденційного співробітництва; забезпечення безпеки конфіденційного співробітника; правового й соціального захисту конфіденційного співробітника; відповідності та адекватності використаного конфіденційного співробітництва щодо ступеня суспільної небезпечності протиправної діяльності; підконтрольності і підзвітності відповідним органам державної влади в межах, передбачених законом.

На сьогоднішній день у конфіденційному співробітництві бракує виваженості, що вимагає певних кроків з його вдосконалення. Насамперед це стосується встановлених гарантій діяльності представників певних професій. Наприклад, допустимість залучення окремих осіб до такого співробітництва. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» установлює заборону щодо залучення до виконання оперативно-розшукових завдань медичних працівників, священнослужителів, адвокатів, якщо особа, щодо якої вони мають здійснювати оперативно-розшукові заходи, є їх пацієнтом чи клієнтом [3, 331].

Оскільки, з одного боку, питання щодо конфіденційного співробітництва є невід'ємною частиною оперативно-розшукової діяльності і має базуватися на її основних принципах, а з іншого – це один із специфічних негласних заходів ОРД, якому надзвичайно важливо беззастережно дотримання всіх демократичних прав і свобод людини, закріплених у Конституції, то для повного розкриття сутності цієї теми необхідно детально розглянути систему принципів конфіденційного співробітництва.

Отже, конфіденційне співробітництво є одним із найбільш ефективних та дієвих методів оперативно-розшукової діяльності та широко використовується оперативними підрозділами у випадках, коли необхідно вирішити складні завдання щодо запобігання, розкриття, припинення та розкриття кримінальних правопорушень. Принципи конфіденційного співробітництва є керівними принципами, нехтування якими негативно вплине на діяльність оперативних підрозділів. Тому вкрай важливо з'ясувати, на яких принципах ґрунтується діяльність оперативних підрозділів під час конфіденційного співробітництва.

Список використаних джерел:

1. Оперативно-розшукова діяльність : навч. посіб. / [Моїсеєв Є. М., Джужа О. М., Никифорчук Д. Й. та ін.] ; за ред. проф. О. М. Джужі. К. : Правова єдність, 2009. 310 с.
2. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» : від 18.02.1992 р., № 2135–ХІІ // ВВР України. 1992. № 22. Ст. 303
3. Сервецький І.В. Науково-практичний коментар Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»/ Сервецький І.В., Дашко В.А. К., 2006. 400 с.

Тімохін В.І.

здобувач вищої освіти ННІП ПФПНП Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Тінін Д.Г.

майор поліції, викладач кафедри ТСП, Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ СЕРТИФІКАТИВ COVID-19 В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ, ЯК ОДИН З ПРИКЛАДІВ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ: ОСНОВНІ ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ ТАКИХ ВИПАДКІВ

На сьогоднішній день в усьому світі, а також на території України, діють тимчасові обмеження, пов'язані з обставинами виконання карантинних заходів. Загальновідомою причиною цього є поширення вірусної інфекції COVID-19. Майже 2 роки суспільство України обмежене в певних діях та має виконувати свої обов'язки згідно постанов КМУ та указів Президента України стосовно цих карантинних заходів. Громадяни намагаються їх дотримуватись, але не всі їх виконують згідно вимог чинного законодавства. Карантинні умови деяким чином посприяли збільшенню корупції на території України, так як не всі громадяни ідейно налаштовані та розуміють межі відповідальності перед суспільством.

Під словом корупція ми завжди маємо на увазі «хабар», який нажалі широко застосовується у нашому житті. Від покоління до покоління народ навчений спрощувати свої ускладнення та проблеми конституційного та цивільного характеру саме корупційним шляхом. Широко використовується корупція не тільки у нижчих верствах населення, а й у владних прошарках. Це означає, що окремі індивідууми халатно та подекуди з порушенням закону виконують свої обов'язки як громадянина України.

Корупція (з наукової точки зору) - це використання особою, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей, з метою одержання неправомірної вигоди. Саме для багатьох перелічених науковців сфера протидії з корупцією стала головною темою для дослідження.

На сьогоднішній день на території України поведінку громадян під час